

Izmok

játéka

Krausz Alíz: Mélyvíz

Egyre erősödő tendencia a színházi műfajok keveredése. Egyes kortárs táncelőadások nyelvezete már-már alig nevezhető táncnak, míg ezzel párhuzamosan egyre nagyobb szerepet kap prózai előadásokban a mozgás; ma már nem hat újszerűnek a videovetítés díszletként, vagy akár önálló játékelemként való felhasználása mind a tánc-, mind a prózai színpadokon. Mintha az elmúlt néhány évad egyik legjellemzőbb vonása a művészet különböző területeinek összemossódása volna.

Krausz Alíz *Mélyvíz* című előadása is, amely november elején a Trafóban került bemutatásra, ebbe a kísérlet-sorozatba tartozik. Ami megkülönbözteti az előzményektől, az a kiemelt dramaturgiai szerep, amelyet a film betölt ebben az előadásban: az óriási vászonra kivetített képsorozat ugyanis nem egyszerűen a tánc háttere, hanem az előadás legfontosabb része, amelyet csak időről-időre egészít ki a megjelenő, hús-vér táncos.

A film első részében Krausz Alízt látjuk táncolni, semleges, fekete térben, illetve víz alatt készült felvételeken. A karakteres hangulatú képsorok jó ritmusban váltakoznak. Egymást kiegészítve, a táncot a maga teljességében, különböző, néha meglepő és szokatlannál nézőpontokból mutatják meg. Olyan részleteket láthatunk, amelyek a színpad és a nézőtér közti távolság miatt rendszerint rejtve maradnak: hangsúlyossá válik a tartalommal telítődik minden gesztus, a táncos testének minden apró rezzenése; lenyűgöző például a hátizmok finom játéka a bőr alatt. Bár az arcjáték a táncos eszköztárának alapvető eleme, ritkán lesz annyira drámai, mint ebben az előadásban, ahol a sokszorosára növelt arc lenyűgöző intenzitással képes sugározni a vágyat, félelmet, szorongást.

A második részben új szereplő, a Férfi lép a színre. A táncos-koreográfus ezt a feladatot Lengyel Ferenc színművészre bízta. Ugyanakkor úgy tűnik, nem szentelt elég figyelmet partnerére, a Férfi színpadi megjelenése kidolgozatlan, néhol már-már ügyetlen. A filmanyag vágása sem tudja megoldani azt, amit a rendezésnek kellett volna; a többszörösen ismételt premier plánok gyengítik egymást, és nem jön létre valós feszültség a két szereplő között.

Bár a film alkotja az előadás túlnyomó részét, nem egyszerűen táncfilmről van szó. A kellő pillanatban mindig megjelenik maga a táncos, hol halvány, mozdulatlan megfigyelőként, hol mozgó alakként a vászon mögött, és elválaszthatatlan részévé válik a műnek. Egymásra hatva és egymástól függve létezik élő és filmbéli táncos, így szinte szükségszerűnek tűnik, hogy Krausz Alíz a vászon előtt eltáncolt szólója zárja le az előadást. A *Mélyvíz* kísérlet – kísérlet a mozdulatok és a test kifejezési lehetőségeinek kitérítésére és kutatására. Technikai problémáival, megoldatlanságaival együtt figyelemre méltó, izgalmas és ígéretes előadás született a két műfaj, a film és a tánc találkozásából.

☞ Cortés Sebastian

